

Burnout Tammisen tapaan

Parin viime viikon mielenkiintoisimpia urheilutapauksia on ollut Juhani Tammisen tilitys psyykkisestä ja fyysisestä uupumisestaan. Tammisen persoonasta voi olla monta mieltä, mutta kieltämättä Seurassa julkaistu Hannu Teiderin artikkeli on lukemisen arvoinen.

Tamminen simahti totaalisesti Vaasan Sportin moninaisissa tehtävissä ja toipumiseen kului puolisen vuotta. Miehellä pitää antaa pisteet siitä, että harva machohockey-kulttuurin edustaja puhuu henkimaailman ongelmistaan julkisesti. Äijien maailmassa vaatii melkoista rohkeutta tunnustaa turvautuminen ammattiauttajan apuun. Noustuaan uudelleen jaloilleen Tami näyttää kuitenkin olevan entisellään.

Tamminen on monesti kaupannut metodologiaa ”pysähdy - analysoi tilanne – tee johtopäätös – jatka matkaa”. Analyysin johtopäätöksenä oli tällä kertaa, että uupumuksen syy oli piirikunnallisen tason diletanteissa, jotka tulivat Sportin avainpaikoille Tamin luottomiesten tilalle. Miten sitten jatketaan matkaa toipumisen jälkeen? Tami vastaa: ”Mua raivostuttaa tämä nykyinen hyysäämismentaliteetti – sitten ihmetellään, että maalin edessä tai kalkkiviivoilla menee paskat housuun.”

Kyynikko voisi todeta, että Tamin viimeisin show on hyvä markkinointikampanja kirjalle ”Miten selviän loppuun palamisesta” ja siihen liittyville luennoille. Lisäksi kannattaa muistaa, että Kokoomus tarvitsee viime vuosien nosteestaan huolimatta edelleen valovoimaisia ehdokkaita eduskuntavaaleihin ja onhan se europarlamenttikin olemassa.

Vakavasti ottaen Tamminen nosti esille urheilumaailmassa vaietun ongelman, joka on seuratoiminnassa varsin tuttu. Eri tasoista vetäjien uupumista löytyy lähes jokaisen urheiluseuran historiasta, jos aihetta ryhtyy tarkemmin tutkimaan. Tammisen kaltaisen megatähden julkisuutta tuupertuneet puurtajat eivät tietenkään saa koskaan osakseen.

Yleisimmät syyt seuratoimijoiden henkiseen väsähtämiseen ovat työtaakka, arvostuksen puute ja talousongelmat. Monestihan on niin, että seuraorganisaatiossa harvojen tekijöiden niskaan lastataan uskomaton työmäärä, josta ei juuri kiitosta helmiä. Suomalaisessa urheilussa myöskään raha ei liiku suuren maailman malliin, joten turhautumisen seurauksena hiipivä väsyminen on ymmärrettävää. Ihminenhan juoksee yleensä rahan tai kiitoksen perässä.

Monissa tapauksissa seuratoimijan korvaamaton työ saa kiitosta vasta siinä vaiheessa, kun se loppuu. Paikallinen urheiluihminen kertoi viime talvena osuvan tarinan, kun eräältä puheenjohtajalta vaadittiin poistettavaksi pientä rahallista korvausta seuran pyörittämisestä. Kun puheenjohtaja ilmoitti paikkansa olevan vapaa, ei vapaaehtoistyöntekijää löytynyt vaatijoista tilalle.

Vähän se antaa, paljon se ottaa - sellaista tahtoo olla seuratoimijan arki Suomessa.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 7.8.2010